І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXI. Ч. 44. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ЧЕТВЕР, 7-го БЕРЕЗНЯ 1974 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK THURSDAY, MARCH 7, 1974 No. 44. VOL. LXXXI.

Нюйоркська Союзова Округа відбула свої Загальні Збори

Ню Йорк. — Минулої п'ятниці, 1-го березня, тут у приміщенні Товариства „Дністер", 361-го Відділу УНС, відбулися річні загальні збори Округи УНС Ню Йорку і околиці, яка гуртує 34 Відділи й кругло три з половиною тисячі членів. Після відкриття зборів головою Округи адвокатом Іваном Флисом й схвалення порядку нарад, обрано на голову зборів радника Богдана Ластовецького, на заступницю Марію Душник, заступницю гол. предсідника, а на секретаря Михайла Шашкевича. До Номінаційної комісії обрано радника Миколу Шпитка, Евстахію Мілянич, д-ра Івана Серанта, Степана Чуму й Івана Пригоду. Потім слідувало: прийняття протоколу минулорічних зборів який прочитав секретар Микола Хоманчук, звіти голови д-ра І. Флиса, секретаря М. Хоманчука і виконуючого обов'язки касира д-ра І. Серанта, пані М. Душник від пресової референтури, та Контрольної Комісії, в імені якої Роман Крупка поставив внесення уділити управі звільнення, яке уділено після короткої дискусії. Запрошено після цього до слова прявних головних урядовців. Головний предсідник Йосип Лисогір подав сучасний стан УНСоюзу, як також успіхи минулого року й чотирорічча, зокрема про видатне збільшення загального майна та резерв УНС й намітив важливіші проблеми, які дожидають схвалення конвенцією. Головний секретар д-р Ярослав Падох подав загальний організаційний стан УНСоюзу, а зокрема організаційний успіх минулорічної праці, який приніс 4,668 нових членів, що, після покриття звичайних втрат членів, дозволило на майже одну тисячу збільшити УНСоюз та довести число його членів до поверх 89,000. Завданням УНС є придбати до конвенції 3,000 нових членів та завершити УНС до 90,000 членів. Подавши загальне порівняння УНС тепер зі станом з-перед минулої конвенції, доповідач торкнувся майбутніх завдань і підмітив головну ролю в них в цім році по стороні поверх 400 делегатів на конвенцію з їх обов'язком придбати бодай десять членів до часу конвенції. Заступниця гол. предсідника пані Марія Душник подала звіт із організаційних змагань союзового жіноцтва та прочитала довгу листу передових організаторок-жінок, а обласний організатор Округи Василь Оріховський подав здобутки поодиноких Відділів та осіб Округи й вручив заслуженим організаторам ювілейні відзнаки, видані на пошану 80-річчя „Свободи", за здобутки в минулім році. Золоті відзнаки одержали д-р В. Палідвор, І. Пригода, М. Шпитко, М. Хоманчук і В. Квас, а срібні, крім згаданих також В. Мандзій, Софія Соколишин, Я. Падох, М. Душник, А. Вовк, М. Москаль, д-р О. Саноцький, Евстахія Мілянич і І. Пригода. Про деякі фінансові і організаційні проблеми УНС говорив ще гол. контролер Іван Винник. В дискусії забирали голос мґр Іван Винник, д-р Василь Палідвор, адв. Михайло Пізнак, пані Христина Навроцька та ін. Після цього голова Номінаційної Комісії рад. М. Шпитко, запропонував листу членів нової управи, пропонуючи окремо обрати голову. До нової управи переобрано: на голову д-ра Івана Флиса, а на дальші пости були обрані: рад. Микола Шпитко і Галина Кіляр — містоголови, Микола Хоманчук — секретар, д-р Іван Серант — касир, до організаційної комісії ввійшли: Степан Чума, Іван Пригода і Іван Хома — члени, а до імпрезової Михайло Шашкевич і Софія Карплюк, Контрольну Комісію обрано в складі: радник В. Ластовецький — голова та Василь Цюпа і Андронік Копистянський — члени. До пресової комісії обрано Марію Душник і д-ра Олександра Соколишина. Коротко після виборів порушено справу пляну праці. Після зборів була перекуска.

Д-р Іван О. Флис

Юліян Баранюк переобраний на голову Відділів УНС Нюаркської Округи

Нюарк, Н. Дж. — Річні Загальні Збори Комітету Відділів УНС — Нюаркської Округи, що відбулися тут в суботу 2 березня в залі Українського Народного Дому, переобрали одноголосно на голову Округи заслуженого союзового діяча Юліяна Баранюка. На членів Окружної Управи обрано: Іван Іваник і Йосиф Воробець — заступники голови, д-р Леонард Луценко — секретар, Мирослав Демчук — касир та Омелян Твардовський — імпрезовий референт. До ширшої Управи як членів обрані: Стефанія Стецiв Ольга Осередчук, Люцина Олесницька, Анна Гнатюк, Леся Назарук, Михайло Отрок, мґр Омелян Грубський, Богдан Больчаник, Володимир Роговський, Володимир Боярський, Володимир Сиваник і Теофіль Клебан. Контрольну Комісію обрано в особах: Володимир Шпирка — голова і як члени Ярослав Леськів і Микола Козюпа.

Збори відкрив голова Окружної Управи Юліян Баранюк. Він привітав учасників нарад, а зокрема гостей з централі УНС — головного предсідника Йосипа Лисогора і асистента керівника організаційного Відділу Степана Гавриша. Після того устійнено порядок нарад, вшановано померлих членів Округи і приступлено до вибору президії для переведення нарад до якої ввійшли: Володимир Роговський — голова і Стефанія Стецiв — секретар.

Протокол з попередніх річних Зборів відчитала Стефанія Стецiв, а вслід за тим приступлено до звітування членів Управи. Першим звітував голова Юліян Баранюк, інформуючи про многогранну працю в звітуючому часі. За його словами, Округа здобула 221 членів і тимсамим виконала на 85% членську квоту, за що одержала і грошевий бонус. Він рівнож обширно інформував про спільні імпрези чотирьох Союзових Округ стейту Ню Джерзі, як бенкет з нагоди 80-ти-річчя „Свободи" та Стейтовий День УНСоюзу в Бавнд Врук. Свій звіт закінчив Ю. Баранюк подякою всім членам управи за допоміжну працю під час згаданих імпрез. Короткими звітами доповнили звіт голови — секретар Округи д-р Лео-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Юридична Комісія Палати вимагатиме передачі „таємного звіту"

Вашингтон. — Юридична комісія Палати Репрезетантів, яка розглядає можливості формального обвинувачення президента Ніксона, у вівторок, 5-го березня, доручила своїм правним дорадникам розпочати старання одержати таємний запечатаний звіт великої лави присяжних, який був переданий федеральному судді Джонові Сіріці в п'ятницю, 1-го березня. Таємний звіт лави присяжних і наповнена документами валізочка, передана разом із звітом, мають здогадно містити інформації про причетність президента Ніксона до спроб затаїти Вотергейтську аферу. Юридична комісія Палати повідомляла, що її правні дорадники Джон Дор і Альберт Дженнер в середу, 6-го березня, мали взяти участь в переслуханні, скликаному суддею Сірікою для вирішення, що зробити з цим таємним звітом і наповненою документами валізочкою. Адвокати Юридичної комісії одержали доручення на цьому переслуханні вимагати передачі цих матеріялів для Комісії, яка твердить, що вона, згідно з Конституцією, має право одержати всі потрібні інформації для свого слідства в справі „імпічменту" Президента. Конгресмен Пітер Родіно, голова Юридичної комісії, повідомив пресу, що до четверга, 7-го березня, правні дорадники цієї Комісії мають дізнатися, чи Білий Дім погодиться передати ряд інших документів і магнетофонних записів. Якщо Білий Дім відмовиться передати вимагані документи, то Юридична комісія буде змушена видати президентові Ніксонові формальний виклик („сапіна"), натякнув конгресмен Родіно.

„Противники з переконання" не мають права на шкільну допомогу для ветеранів

Вашингтон. — Найвищий Суд ЗСА заявив, що так звані „противники з переконання", тобто особи, що відмовляються від військової служби з релігійних, чи моральних причин, не мають права одержувати шкільну допомогу для ветеранів („Джі-Ай бенефітс"), навіть у випадках, коли вони були одержали дозвіл виконувати 2-річну цивільну службу, замість 2-річної військової. Специфічно, Найвищий Суд, голосуючи 8 проти 1-го, відкинув клопотання Вілліяма Р. Робінсона з Феірфекс, Вірджінія, „противника з переконання", який домагався, щоб Ветеранське Управління виплачувало йому шкільну допомогу, бо за дозволом Поборної Служби, він замість служити в збройних силах ЗСА, працював 2 роки в шпиталі в Бостоні, Месачусетс. Робінсон твердив, що відмова Ветеранського Управління платити йому шкільну допомогу є „дискримінацією" супроти всіх „противників з переконання" та нарушує їхнє конституційне право свободи релігії. Із твердження Робінсона погодився тільки один член Найвищого Суду, а саме суддя Вілліям Даглас.

Ціни на харчові продукти зростуть на 30 відсотків

Вашингтон. — Демократичний сенатор Джордж МекҐоверн, колишній кандидат на президента ЗСА, заявив, що протягом 1974-го року ціни на харчові продукти зростуть на 30 відсотків. Сенатор МекҐоверн, який є головою Сенатської комісії для справ харчування та людських потреб і членом Сенатської комісії для сільськогосподарських справ, сказав, що Уряд неправильно твердить, що цього року ціни на харчові продукти зростуть тільки на 15 відсотків. Сенатор із Південної Дакоти повідомив, що базує свої висновки на дослідах, переведених урядовцями двох згаданих сенатських комісій. Якщо прогнози МекҐоверна здійсняться, то ціни харчових продуктів зростуть у цьому році на одну третину більше, ніж росли в 1973-му. Протягом минулого року ці ціни зросли на 20 відсотків.

Помер імпресаріо Сол Гюрок

Ню Йорк. — У вівторок, 5-го березня тут помер на удар серця відомий імпресаріо Сол Гюрок, проживши 85 років. Гюрок, який народився в містечку Погар, поблизу Харкова, найбільше відомий з того, що до Америки спроваджував на виступи мистецькі колективи та солістів із Совєтського Союзу, між ними також українських, наприклад, солістку Київської опери Беллу Руденко, пяніста - вітуоза Олександра Слободяника й танцювальний ансамбль Вірського. Крім того, фірма „С. Гюрок Концертс, Інк." має контракт із бас - баритоном Андрієм Добрянським, солістом Метрополітальної опери в Ню Йорку.

Соломон Гюрок прибув до Америки в 1906 році, маючи в кишені 1.06 доляра, а в 1960-их і 1970-их роках його фірма „С. Гюрок" мала від 8 до 10 мільйонів річного приходу. Протягом 60 років Сол Гюрок був імпресаріом для таких мистців світової слави, як балерина Анна Павлова, славний бас Фйодор Шаляпін, танцюристка Ізадара Данкен, скрипалі Ефрем Цимбаліст, Давид Ойстрах, Айзик Стерн, піяністи Артур Рубінштайн, Святослав Ріхтер, а також спроваджував на виступи в ЗСА балети Кірова і Большой танцювальний ансамбль Мойсеєва тощо.

Василь Куреляк намалював портрет посадника Торонта Дейвида Кромбі

Торонто. — Газета „Торонто Стар" з 4 березня поінформувала про те, що в будинку міського управління приміщено особливий „символічний" портрет теперішнього посадника міста Дейвида Кромбі, що його намалював відомий український канадський маляр Василь Куреляк. Офіційне відкриття портрету мало відбутися 5 березня. Особливість портрету полягає в тому, що В. Куреляк намалював посадника Кромбі, сплячого в одному з парків Торонта. Звідси назва портрету: „Сон посадника Кромбі у долині Глена Стюарта". Посадник Кромбі незвичайно задоволений портретом, а у розмові з кореспондентами підкреслив, що вважає В. Куреляка „одним з найбільших сучасних мистців". Треба відзначити, що В. Куреляк намалював портрет посадника, хоч нікели його не бачив, але, як заявив він, йому „подобалися деякі ідеї посадника". Газета „Торонто Стар" відзначила, що „група українців канадців, включно з радним Едвардом Негричем, попросила Куреляка намалювати портрет, який був би наглядним висловом почувань української громади міста в бюрі Кромбі".

ЗСА НЕ БУЛИ ПОІНФОРМОВАНІ ПРО ЕВРОПЕЙСЬКУ ДЕКЛЯРАЦІЮ

Вашингтон. — Речник Державного департаменту поінформував у зв'язку з опублікуванням Декларації Европейської Спільноти про плян співпраці з арабськими державами, що Державний департамент не був ні консультований, ні повідомлений про того роду намір дев'яти західньоевропейських урядів. Згідно із заявою Джорджа Веста, речника Департаменту, ЗСА „були поінформовані про це після того, як вона (деклярація) була подана до відома". В часі розмов державного секретаря Генрі Кіссінджера з канцлером Брандтом в Бонн, німецькі чинники неофіційно довели до відома Кіссінджера про такий плян Европейської Спільноти, але Державний департамент формально не був нотифікований, а також Рада міністрів Европейського Спільного Ринку не повідомила офіційно Генрі Кіссінджера в часі його перебування в Европі. Державний департамент і Генрі Кіссінджер не тільки висловили своє незадоволення таким потягненням урядів західньоевропейських держав, але звернули увагу на можливі неґативні наслідки з такого кроку для заходів знайти найефективнішу розв'язку енергетичної кризи. Джордж Вест від імени Державного департаменту заявив, що З'єднані Стейти застерігають собі право застосувати подібну акцію, якщо це виявиться потрібне. Справа не в тому, чи вони (европейські західні держави) говорять одним голосом, справа в тому, чи европейська група, як одиниця, говорить і діє на базі чи у висліді консультації, чого треба б нормально надіятися між приятелями". Як відомо, у висліді вашингтонської конференції 11-13 лютого всі західньоевропейські держави, за вийнятком Франції, погодилися на спільні заходи в справі енергетичної кризи на базі домовлення між ЗСА, Західньою Европою, Японією і Канадою. Опублікована деклярація є виразним виломом з цієї позиції і переходом всіх західніх европейських держав на французькі позиції, що є рівнозначне з цілком сепаратним шляхом для Европи у контактах з арабськими державами. Того роду політика може привести, в оцінці американських чинників, до сепарації ЗСА від Европи у всіх ділянках, чого прагне Франція, бажаючи тільки зберегти для Европи американську військову оборону.

Вислід президентських виборів у Ґватемалі далі не певний

Ґватемаля. — Хоча генерал Ефрейн Ріос Монтт, кандидат Національного Опозиційного Фронту, який об'єднує головні ліво - спрямовані опозиційні партії, твердить, що він здобув більшість голосів у виборах на пост президента Ґватемалі, які відбулися минулої неділі, то ще існує можливість, що консервативна коаліція старатиметься задержати владу в своїх буках. Теперішній Уряд цієї центрально американської держави твердить, що наразі обчислення виказує, що найбільше голосів здобув генерал Кхелль Еавгеруд Ґарсія, кандидат консервативної коаліції. Натомість Національний Опозиційний Фронт заявляє, що генерал Ріос Монтт вже одержав понад 335,000 голосів, генерал Лавгеруд Ґарсія коло 200,000, а полковник Ернесто Паіз Новалес кандидат централістичної Революційної партії, дістав коло 100,000 голосів.

У Швеції практично скасували монархію

Стокгольм. — З 1809 р. монархічна Швеція нормувала своє життя на базі конституції, за якою парлямент підлягав безпосередньо королеві. Тепер у країні практично скасували монархію, а ролю короля зведено до суто - репрезентаційної. У середу в парляменті відбулося голосування над поправками в конституції, за які віддано 321 голос, а „проти" лише 19. Таким чином, починаючи з 1975 року, шведський король Карл Ґустаф вже не матиме практичного впливу на рішення парляменту: закони парляментаристів не потребуватимуть його апробати. Короля позбавлено також права номінувати прем'єра - міністрів. Однак, королівська родина буде й далі економічно забезпечена, а король надалі залишиться недоторканою особою, до якої не має права цивільний суд.

На Суезькому фронті закінчилася акція роз'єднання військ

Тель Авів. — За одержаними тут повідомленнями, передбачене умовами ізраїльсько-єгипетського договору роз'єднання ізраїльсько-єгипетських військ, що мало закінчитися 5 березня, відбулося за наміченим пляном. В понеділок 4 березня ізраїльське командування передало командуванню військ ОН контролю над рештою території здовж східнього берега Суезького каналу, а всі ізраїльські війська відійшли на позиції, передбачені договором. Єгиптяни перебрали повну контролю вперше від 1967 року над обома берегами Суезького каналу. Зі свого боку, єгипетське командування оставило здовж Суезького каналу тільки охоронні частини, забираючи панцерні з'єднання та артилерію згідно з договором. Водночас ізраїльтяни звільнили з ув'язнення 65 засуджених у минулі роки арабів з Єгипту в заміну за звільнення єгиптянами ізраїльського громадянина, арештованого і засудженого за шпигунство в користь Ізраїля.

НТШ влаштовує щорічну Шевченківську Наукову Конференцію

Ню Йорк. — Вшановуючи свого патрона, Управа Наукового Товариства ім. Шевченка в ЗСА і Дирекція Філологічної Секції влаштовують в суботу, 9-го березня 1974 р. в годині 5-ій вечором, в залі Українського Інституту Америки, 2 Схід 79 вулиця в Ню Йорку — щорічну Наукову Конференцію, яку відкриє і буде нею проводити директор Філологічної Секції проф. В. Лев. Доповіді виголосять: проф. д-р Л. Рудницький на тему „Шевченко в англійських перекладах" і проф. д-р Р. Кухар — на тему „Шевченко і Словацький. Літературні паралелі". Під час Конференції інж. Р. Кобринський зложить звідомлення про працю Американського НТШ за рік 1973. Вхід вільний.

ВЕЛИЧЕЗНІ ВТРАТИ ЗЕРНА В СССР

Москва. — За інформаціями, що їх подав кореспондент „Ню Йорк Таймс" у Москві Гедрик Смит, Совєтський Союз хоч і зібрав рекордову кількість зерна, в 1973 році, бо аж 222.5 мільйона тонн, то фактично зерна для використання у різній формі осталося всього біля 165 мільйонів тонн. Іншими словами, втрати в зерні досягнули яких 58 мільйонів тонн. Причина цього — брак потрібної кількости зерносховищ. Про це досить докладно розповів Брежнєв на Пленумі ЦК КПСС в грудні 1973 року, але щойно тепер текст його промови дійшов до публічного відома. Брежнєв вказав на те, що „з уваги на брак складів, пакувального матеріялу, транспорту і недостатній рівень перерібки продуктів ми втратили велику кількість зерна, картоплі, городини, овочів, а також велику частину живого інвентара". Втрати були таких розмірів, що в час його звітування 10 грудня 1973 року, вони ще не були повністю підраховані. У зв'язку з цим, совєтський уряд призначив окремі фонди на розбудову зерносховищ, складів тощо, щоб на майбутнє запобігти того роду втратам.

Молодь Боффала демонструвала в обороні Мороза

Боффало (В. Ш.). — На запрошення боффалівсько-американського театрального товариства прибув на прем'єру вистави „Ди магніфісент куколд" совєтський консуль культурних зв'язків — Віктар Сакович. Згадана прим'єра відбулася 15 лютого 1974 р. в приміщенні боффалівської ґалерії мистецтва. Використовуючи побут представника совєтського уряду в Боффало, українська молодь, приналежна до молодечих організацій: ТУСМ, Студентської Громади, СУМА, а з нею члени Визвольного Фронту й зовнішньої референтури місцевого Відділу УККА, привітали совєтського висланника відповідними летючками й транспарентами в обороні ув'язненого Валентина Мороза й інших українських інтелектуалів. Написи на транспарентах закликали звільнити українських інтелектуалів і вимагали свободи, як теж людських прав для України. Демонстрація молоді була настільки імпозантна й на відповідному рівні, що її підхопила місцева телевізійна станція, присвячуючи в своїх вечірніх звітуваннях обширний перегляд цих подій. Рівночасно, англомовна преса подала коротке звідомлення про демонстрацію. На згадану прем'єру й зустріч з совєтським консулем потрібно було мати офіційне запрошення за оплатою 12.50 дол., про що подбав місцевий відділ УККА, де наш представник „інкоґніто" мав нагоду розмовляти з консулем, який завважив, що подібні демонстрації українських самостійників приходиться йому часто зустрічати під час його побуту на американській землі. Присутні на прем'єрі, а відтак на прийнятті з зацікавленням знайомились із змістом роздаваних їм при вході летючок.

З якихось причин не представлено консуля як почесного гостя ані на прем'єрі ані під час прийняття, як це звичайно практикується й як про це було зазначено в пресі. Мабуть причина в тому, що організатори прем'єри й прийняття в час зорієнтувались про невластивість пов'язання вистави зі совєтською амбасадою.

Відбувся пленум правління Спілки журналістів УССР

Київ. — За повідомленням РАТАУ, 27 лютого відбувся V пленум правління Спілки журналістів УССР. Доповідав на пленумі голова Спілки, редактор газети „Правда України" (російськомовний щоденник) В. Я. Сіробаба. Пленум „обговорив конкретні завдання, що їх мають розв'язати працівники преси у світлі рішень грудневого (1973 р.) пленуму ЦК КПРС, положень і висновків, які містить промова генерального секретаря ЦК КПРС товариша Л. І. Брежнєва на пленумі" тощо. За стандартом, пленум „одобрив" діяльність ЦК КПСС і зобов'язав всіх журналістів — посилити заходи над „мобілізацією трудящих на дострокове виконання плянів п'ятирічки, взятих зобов'язань". Пленум обговорив і прийняв постанови щодо навчання і виховання журналістичних кадрів у Київській і Львівській обласних журналістичних організаціях. На пленумі було обране правління Спілки. Першим заступником голови обрано Г. А. Литвинову — головного редактора журналу „Радянська жінка", секретарями Спілки журналістів Я. М. Лавренка — редактора журналу „Під прапором ленінізму", О. М. Ситник — редактора обласної газети „Соціялістична Харківщина", І. В. Сподаренка — редактора газети „Сільські вісті".

Семен Стефаник одержав „грамоту" з нагоди 70-річчя

Київ. — Постановою Верховної ради УССР з 28 лютого відзначено Семена Стефаника, сина відомого нашого письменника Василя Стефаника, „почесною грамотою". У повідомленні говориться, що Президія Верховної ради УССР нагородила С. Стефаника „за багаторічну сумлінну роботу в радянських органах та в зв'язку з сімдесятиріччям з дня народження". Семен Стефаник є тепер директором Львівського літературно - меморіяльного музею Івана Франка.

У Варшаві вийде твір Олеся Бердника

Варшава. — Вндовзі появиться тут заходом польського видавництва „Іскра" фантастична повість відомого українського письменника Олеся Бердника „Зоряний Корсар". Як відомо, Олеся Бердника постійно переслідує КҐБ за його літературну творчість та публічні виступи, головно перед молодою авдиторією. За твердженням КҐБ, Олесь Бердник поширює серед молоді зацікавлення „містикою і туманними ідеологіями". Незалежно від тієї нагінки, твори Бердника стають чим раз більше популярними, за ними розпитує молодь не тільки в Україні, але також українці, що поселились в сателітних країнах.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Сепаратний шлях Европи

Опублікування декларації дев'яти урядів держав Европейської Спільноти про бажання цих урядів нав'язати безпосередні ділові контакти з арабськими державами на Близькому і Середньому Сході з метою „довготерміневої співпраці на всіх полях, а в першій мірі економічному, технічному і культурному", перекреслює плян уряду ЗСА розв'язати це питання співпраці Заходу з арабським світом на базі спільного пляну, узгідненого між урядами Західньої Европи, ЗСА, Канади та Японії. Недавня вашингтонська конференція в справі енергетичної кризи, на якій цю проблему дискутовано, не принесла, як видно тепер, ніяких конкретних результатів і фактично перемогла ця політична лінія, яку на цій конференції заступав французький міністер закордонних справ Жобер.

Програма співпраці Европейської Спільноти з арабськими державами не стосується тільки питань постачання нафти, а цілого комплексу економічної і технічної розбудови близько-і середньоазійського обширу і має бути здійснювана „у конкретних акціях, у ряді ділянок, як наприклад, на полі індустрії, сільського господарства, енергетики, сирівців, транспортації ,науки і технології, фінансової співпраці, вишколу кадрів". В декларації европейські держави запропонували ряд конкретних заходів, з допомогою яких того роду широка співпраця мала б бути започаткована в можливо найближчому майбутньому.

Приймаючи до уваги такий розвиток ситуації на відтинку Західньої Европи і тенденції урядів окремих західньоевропейських держав обмежитися до власного сепаратного шляху у намаганнях розв'язати незвичайно ускладнену проблему енергетичної кризи, треба припустити, що це матиме далекойдучий вплив на взаємини Европейської Спільноти із ЗСА. Як відомо, з ініціятиви ЗСА намічено опрацювати нові принципи співпраці Атлянтійського союзу. Проєкт нової Атлянтійської хартії практично готовий, але щораз то більш сумнівною її вартість.

Енергетична криза і усвідомлення її справді дуже трагічних наслідків для економіки окремих країн, призвела до кризи західнього альянсу, на що вже від давна очікувала Москва. Чи і в якій мірі все це заважить на накиненій західньому світові Москвою Европейській конференції для справ безпеки і співробітництва, що якраз тепер находиться у своїй другій фазі, — покаже вже недалеке майбутнє.

Занедбана ділянка

Сьогодні вже й не злічити всіх тих вартостей, що ними збагатилися наші громади в Америці і Канаді за останнього чвертьсторіччя, поповнившись новими поселенціями. В кожній ділянці — організаційній, економічній, культурно-виховній, науковій, включно з політикою ми ростемо і розвиваємось, хоча й маємо повно всіляких турбот і недомагань. Але одну і одну з найважливіших культурно-виховних ділянок ми, як громада, каригідно занедбали. Маємо на думці театральне мистецтво.

Треба признати, що і в цій ділянці були заходи і старання, що їх з максимальними зусиллями робили такі наші театральні знавці й ентузіясти, як маестро Йосип Гірняк, покійний Володимир Блавацький та інші й що їх досі продовжують їхні послідовники, згуртувавшись в Об'єднанні Мистців Української Сцени. Проте, мова не про професійний театр чи театри, що навіть серед найбільш розвинених державних народів мають тепер свої великі труднощі, а про ці наші — можна б сказати — народні театри, наші театральні Аматарські Гуртки, які в свій час грали і відіграли преважливу ролю в організації і вихованні наших громад, зокрема при включенні в наше загальне суспільне життя нашої молоді. Хори і Аматорські Гуртки мали найбільш притягаючу силу власне для активности нашого доросту, не кажучи вже про їх самонаявну питому вартість. Навіть такі наші голлівудські артисти, як покійний Іван Годяк, Джек Пеленс — Володимир Палагнюк та інші починали і в великій мірі завдячують свою мистецьку славу й кар'єру цій же українській аматорській сцені.

Вважаємо, що Об'єднання Мистців Української Сцени зробило б нам усім, нашій громаді велику прислугу, якби обміркувало можливості відновлення тієї аматорсько-театральної активности в наших громадах та фахово зайнялось організацією такої активности. Вона дуже збагатила б і урізноманітнила б наше громадське життя і могла б стати новою атракцією для нашої молоді.

П. Феденко

ГРІХ І КАРА

Мюнхен. — В різних часах і в різних країнах бували закони, розпорядки, звичаї, які забороняли говорити або писати критичні чи ганливі слова на високопоставлених осіб (монархів, міністрів) та ображати релігійні почування громадян. В країнах монархічного устрою володарів називали Божими помазаниками, а в державах поганських уважали монархів богами або синами богів чи „спасителями". Олександер Македонський, завоювавши частину Азії й Африки після 333 року до християнської ери, увірував, що він син найстаршого бога Зевеса, і звелів, щоб піддані будували для нього храми й ставили статуї, як „богові".

Коли в Римі від першого віку нашої ери утворилася монархія в роді Юлія Цезаря, то римських імператорів називали богами: Divus Claudius, Divus Nero, Divus Domifianus і т. д. Лихо було тим підданим римських кесарів (це назва монархів в грецькій мові від імени Цезара, яке римляни вимовляли як „кайсар"), котрі дозволяли собі лихословити на імператора. В Римі був виданий закон на охорону монарха проти „злочину образи величества" (crimen laesae maiestatis). Винуватців, що ображали словом і ділом імператора, карали навіть смертю. Особливо діставалося християнам, котрі відмовлялися молитись до статуй імператорів богів, бо християни визнавали єдиного невидимого Бога на небі.

Закон проти „образи його величества" дожив у російській імперії аж до революції 1917 р. Людей, що відважились лихе слово сказати на царя або на членів „царствуючого дому", суди суворо карали.

Революція скасувала закони царського режиму, але не надовго. Бо замість царського абсолютизму прийшла самодержавна партійна диктатура. „Непомильна компартія" не може терпіти ніякої критики, вона вимагає сліпої віри громадян у свою „вибраність".

В СССР створено культ, обов'язкова пошана до вождів партії, особливо ж до Леніна і Сталіна.

Наслідники Сталіна й досі не можуть подарувати Хрущову промови проти культу Сталіна на 20 з'їзді компартії 1956 р. Адже ж після того почався розпад міжнародного комуністичного руху і похитнувся авторитет Москви в компартіях світу. З важким серцем ватажки КПСС і дуже неохоче згадують „культ особи" Сталіна. Навпаки, вони б хотіли забути про той „промах" Хрущова, який підважив основи комуністичної „правовірности".

Одночасно все більше поглиблюється в СССР культ Леніна. Ніодин монарх або диктатор у світі не має такої пропаганди для своєї особи як Ленін у совєтській імперії. Майже в кожній книзі і статті, будь-якого змісту, знайдете цитату із писань Леніна, до речі чи зовсім без усякого зв'язку із змістом книги або статті. При тому в комуністичній пропаганді Ленінові приписують такі риси характеру, яких він ніколи не мав. Ця комуністична „агіографія" нагадує „Житія святих", що були улюбленим читанням у нас у минулих віках.

Хрущов у доповіді на 20 з'їзді компартії 24 лютого 1956 року всю вину за криваві злочини скидав на Сталіна і пробував представити Леніна як оборонця „Совєтської законности". Ця „теорія" й досі шириться в комуністичній пропаганді в різних країнах. Теж комуністи югослави, що мали гострий конфлікт із Сталіном, визнають безумовно авторитет Леніна. Зовсім логічно: бо вони, коли б зреклися „ленінізму", рубали б самі ту гиляку, на якій сидять. Адже ж систему партійної терористичної диктатури створив Ленін.

Як далеко сягає вплив „культу Леніна", довелось мені ствердити на прикладі відомого американського дипломата Джорджа Кеннана, бувшого амбасадора Вашингтону в Москві. В німецькому журналі „Der Monat" (січень 1960 р. Берлін) надруковано слова Кеннана, мовляв, „большевицький рух був примушений взятися до терору й жорстокости наслідком надзвичайного ходу подій, котрі привели большевиків раптом до влади після революції в країні, де вони мали незначну піддержку в народі" . . .

В моїй книзі-огляді історії КПСС (вийшла в 1960 р. мовою російською, англійською і португальською) я подав цитати із статтей Леніна, писаних ще 1901 р., в яких він писав:

„В принципі ми ніколи не відмовляємося від терору і не можемо його цуратися". („Искра"). В цій статті Ленін писав, що терор належить „до тих воєнних дій, які можуть бути вигідні і навіть рішальні в певний момент бою" . . .

Ще далі пішов в оправданні тероризму Леніна У Тант, бувший генеральний секретар Об'єднаних Націй. ЮНЕСКО — установа, що діє в рамах Об'єднаних Націй, влаштувала міжнародну конференцію в Тампере (Фінляндія) 6-10 квітня 1970 р., для вшанування століття Леніна. У Тант послав до тієї конференції листпривіт, в якому прославляв Леніна як „визначного чоловіколюбця" (outstanding humanist). У Тант цитував у своєму привітанні резолюцію комісій для прав людини при Об'єднаних Націях, в якій сказано про „історичний вплив його (Леніна) гуманних ідей і його праці для розвитку і здійснення економічних, соціяльних і культурних прав". Це все передрукувала комуністична преса в квітні 1970 року, прославляючи „людяного" Леніна.

На жаль, культ В. Леніна знайшов своїх пропагандистів і між українцями на еміграції. Один із них редактор горезвісного „Вперeду" (в Мюнхені, 1959 р.) приписав Ленінові навіть небувалу причинність до самостійности України. Цю фальшиву „ідею" редактор колишнього „Вперeду" пустив в обіг також через українську редакцію радіо Свобода (Мюнхен, 16 березня 1962 р.:)

Мовляв, „Ленін цінив у Скрипнику, з одного боку, послідовного інтернаціоналіста, а з другого боку, людину, що обстоювала національне відродження України". І далі:

Ленін „прийшов до висновку, що можна обстоювати самостійність України і бути одночасно комуністом-інтернаціоналістом". Нарешті, — писано в тій статті редактора „Вперeду", нена-че Ленін „в 1919 році визнав право українського комуніста стояти на позиціях самостійности України". Отже, до характеристики „людяного" Леніна прилучено

(Закінчення на стор. 4-ій)

КОРОЛІВСЬКІ КЛОПОТИ

(М. Р.) Еспанський емігрант Рафель Кальво Серф помістив у паризькому „Ле Монд" статтю на тему, чи Еспанії прийдеться вибирати між монархією, яка й далі буде вести політику генерала Франка, чи стане демократичною монархією.

Еспанією ніякий монарх не правив від часу, як в 1931-му році проголошено було республіку і король Альфонс XIII мусів покинути Еспанію. П'ять років опісля вибухла громадянська війна. В 1939-му році ген. Франко вийшов переможцем, республіка скінчилася. Першим кроком у повільних спробах привернути монархію в 1947-му році було те, коли ген. Франко заявив, що Еспанія і далі є монархією, хоч і без монарха. Двадцять два роки пізніше ген. Франко формально призначив своїм наслідником і будучим королем Еспанії князя Хуана Карльоса Бурбона. Молодий принц, припавши на коліна, присягнув у присутності свідків і ген. Франка, що буде придержуватися законів і установ Еспанії. Себто він заявив, що буде продовжувати режим ,який заіснував в Еспанії.

Слабою стороною тієї постанови — на думку Кальва Серфа — є те, що ген. Франко свідомо проломив Бурбонську лінію наслідства вибираючи Хуана Карльоса, а пропустив його батька Дон Хуана де Бурбона, який династично є найперший в ряді претендентів до престолу, що залишився необсадженим від часу примусового уступлення його батька Альфонса XIII. Генерал Франко зробив це свідомо, бо недолюблював і недовір'яв Дон Хуанові, якому тепер 60 літ і який мав репутацію лібeрала та є прихильником парляментарної демократії. Дон Хуан ніколи не зрікався своїх прав до престолу. Цей факт є головним спірним питанням теперішніх клопотів, що заіснували в Еспанії.

Якщо Хуан Карльос засів би на престолі ,він міг би зразу ж уступити на користь свого батька і так привернув би династичну лінію наслідства. Коли б зробив це — твердить кореспондент — вможливив би поворот демократії до Еспанії. Сам він не зумів би зробити того ,бо він занадто зв'язаний з режимом ген. Франка. Зчасом Хуан Карльос вчинив би і для себе можливим стати „справжнім королем після свого батька" — каже Кальво Серф. Таку думку, мовляв, треба б піддати під референдум еспанського народу — радив він. Ця пропозиція зустрілась із спротивом усієї еспанської преси.

Друга слаба сторона пропонованого наслідства відноситься до шестилітнього сина і спадкоємця Хуана Карльоса, інфанта Феліпе. В пляні наслідства, уложеному ген. Франком, нема згадки, що Феліпе мав би бути наслідником Хуана Карльоса як король із династії Бурбонів. Але, що сталося б, якщо Хуан Карльос помер би ще заки став би королем? Це питання почало виринати чимраз частіше після вбивства прем'єра Карера Блянко в грудні 1973-го року. Монархісти були б раді, щоб права наслідства для Феліпе були загарантовані вже тепер, а не щоб залишати їх у непевності. Деякі монархісти вірять, що з претенсіями до престолу може теж виступити принц Кадізу Альфонсо де Бурбон-Дампієр, внук короля Альфонса XIII і кузин принца Хуана Карльоса. Він одружений з внучкою ген. Франка, Марією Дель Кармен. Дехто підозріває, що ген. Франко свідомо здержується тепер із призначенням Феліпе спадкоємцем еспанського престолу заки Хуан Карльос буде коронований, бо хоче, щоб найперше Дон Хуан зрікся своїх прав.

Яка ж є можлива розв'язка для такого заплутаного питання наслідства на престіл короля Еспанії? Деякі еспанці піддають таку розв'язку для цієї справи: Хуана Карльоса коронують як короля Еспанії. Він потім абдикує на користь свого батька Дон Хуана, а цей абдикує на користь свого сина. Якщо прийшло б до такого порозуміння, кажуть знавці, тоді ген. Франко міг би загарантувати молодому Феліпе права наслідства Бурбонів до престолу.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ЩЕ ПРО УССР В ОН

У зв'язку з критикою моєї охоти усунути УССР з ОН, кажу, що я ніколи не вважав за потрібне покликатись на присутність УССР в ОН, щоб доказати комусь, що українці це не-росіяни. Я вже давно стратив охоту з такими людьми дискутувати. Мій спосіб думання цілком простий. По-перше ,я не думаю, що обов'язком кожної людини є щось про українців знати. По-друге, коли хтось вважає мене за людину з нормально розвиненим розумом, тоді він мусить погодитись з тим, що я знаю добре хто я є.

Коли ж та людина хоче дійсно довідатись чому я не є росіянином, тоді я їй раджу заглянути принаймні в українську та інші енциклопедії. Я їй раджу не іти за тією інформацією до представництва УССР в ОН тому, що представництво те є в дійсності представництвом російського (а не українського) комуністичного уряду. (Я кажу „російського", тому, що на чолі приблизно 85 міністерств і урядів, що управляють СССР, є тільки 10 до 15 процент не-росіян). Я тій людині кажу, що уряд цей є смертельним ворогом українських національних аспірацій і тому неможливо, щоб представники того уряду (хоч і українці) дали їй правдиві інформації про Україну і українців. Людина та дістане точно ті самі інформації від делеґатів УССР, що вона їх дістала б від представництва СССР, з тією тільки різницею, що членам делеґації УССР буде багато легше її обдурити.

Отже з одного боку маємо слово „Україна" на кількох дверях і столиках в ОН, а з другого — живих делеґатів УССР, тобто СССР. Наша уява приписує тому мертвому слову „Україна" чудодійні прикмети. Воно ж опинилось між такими могутніми людьми! З такого видного місця воно, те слово, напевно влегшить нам здобуття незалежности, воно повідомить цілий світ, що ми державна нація ,воно докаже всім, що ми не-росіяни а українці. А тимчасом живі люди, агенти Брежнєва, Косиґіна і Подгорного з усією енергією представлять українців від імени українців як одну із 130 щасливих національностей СССР, що належить до монолітньої совєтської нації, з малою групкою націоналістичних недобитків, яких місце „на смітниках капіталістичних розпалювачів війни".

Коли б прихильники членства УССР в ОН перестали жити фантазіями і поцікавились тією справою, тоді вони завважили б, що від часу вступлення СССР в ОН засоби інформації в Америці майже ніколи не згадали про Україну завдяки праці делеґації УССР. А маленький рух спротиву в Україні моментально видвигнув проблему України на цілу ширину.

М. Мельник

Кент, Огайо

У СПРАВІ 22-ГО СІЧНЯ

В англомовному „Українському Тижневику" з дня 26 січня 1974 поміщено репортаж під заголовком: „January 22nd: Ukrainian National Holiday or Not?"- в якім репортер передав свою розмову зі мною в такий спосіб: „Roman Rakowsky, president of the Self Reliance Credit Union said that the bank is open for emergency reasons:" depositors may need money and staying closed for the day might inconvenience our patrons".

Я є скарбником-управителем, а не президентом Кред. Кооперативи „Самопоміч", в Ню Йорку. І я сказав Вашому кореспондентові, що 19 січня — в суботу ми були зачинені — як кожного року — з приводу Йорданських Свят (Богоявлення), в неділю і понеділок у нас постійно нема урядування, отже як би ми ще четвертий день підряд були зачинені, і то без попереднього повідомлення членів (а їх є поверх 4.000), то це могло б спричинити деяким з них поважні клопоти, а то й втрати. Таку акцію треба заздалегідь відповідно підготовити і повідомити заінтересовані українські підприємства та організації. Самі резолюції СКВУ і УККА для цього не вистачають.

Я особисто уважаю, що українські підприємства, організації і школи повинні святкувати день 22 січня — Свято Української Державности, зачиняючи в той день свої крамниці, варстати і бюра, вивішуючи українські прапори, а також хоч на 10 днів наперед подати відповідні оголошення в українській та англійській мові з вияснeнням, чому ми цей день святкуємо. Такі оголошення повинен би видати Український Конгресовиє Комітет. УККА повинен би через свою підбудову відбути на місцях наради з українськими купцями та організаціями в справі святкування дня 22 січня. Українська преса повинна повести відповідну інформаційну кампанію серед нашого громадянства. У школах, котрі є під українським зарядом та які виховують українських дітей за гроші українських батьків, повинні в той день відбутися принайменше відповідні лекції про значення цього свята. При відповідній підготові така акція повинна би удатися і причинитися до пропаганди нашої справи.

Прошу помістити це вияснення у Вашому часописі, бо я не хотів би, щоб хто небудь з членів чи не-членів нашої кооперативи, прочитавши згаданий репортаж, набрав враження, що наша установа є проти святкування 22 січня.

Роман Раковський, скарбник

Ню Йорк, 18 лютого 1974

ВОЛОДИМИР КУБІЙОВИЧ — НАУКОВЕЦЬ І ГРОМАДСЬКИЙ ДІЯЧ*

Якщо б ми хотіли життя й діяльність Володимира Михайловича Кубійовича вкласти в просту математичну формулу, то ця формула виглядала б так:

1) Географія України + 2) Український Центральний Комітет (УЦК) + 3) Енциклопедія Українознавства (ЕУ) = ВМК.

Сума цих трьох величин складає суть діяльности й творчости Шановного Ювілята. Три — тільки три — й нібито прості й ясні складники. Але кожний з них такий складний і багатогранний, а всі вони вкупі такі великі й важливі! Це не окремі епізоди, більш-менш випадкові факти, події й дії. Ні, це три суцільні лінії творчої діяльности, які проходять, пронизують і освітлюють ціле життя нашого Ювілята. І всі вони щільно, органічно й взаємочинно пов'язані між собою.

Перша й головна частина формули ВМК (Володимир Михайлович Кубійович) — це, без сумніву, наука. Перед нами — український вчений, вчений par excellence, з Божої ласки вчений. Його наука — це географія нашої Батьківщини — України. Географія в найширшому розумінні цього слова. Отже, географія землі й географія людини. І в цій царині півстолітня діяльність і творчість Професора Кубійовича поставила його на чолі цієї важливої науки. Я не фахівець і тому не маю права докладно оцінювати численні наукові праці Ювілята. Але я й не потребую цього робити. Бо праці Ювілята давно вже здобули собі високу оцінку в науці як українській, так і світовій.

Мене зараз цікавить інший бік справи: я не можу не сказати, який вплив мали географічні досліди Професора Кубійовича на всю його діяльність — і який резонанс викликали вони на Україні — на всій Україні, далеко поза межами Галичини й польського Кракова, де почалася й довший час успішно розгорталася науково - академічна діяльність Професора Кубійовича.

Два враження — дві оцінки. Перша — з польського табору: ухвала Філософічного Факультету Краківського Університету, цієї Alma Mater Володимира Михайловича, про позбавлення Доцента Кубійовича права veniam legendi — й на підставі цього наказ польського міністра освіти з 16 червня 1939 року — про усунення д-ра Кубійовича з університету й позбавлення його права викладати в гімназіях. Можна легко уявити собі, що чекало в Польській державі на українського вченого, який мовляв, хотів „відірвати частини Польської держави від цілости". Це один резонанс і одна оцінка.

А ось друга оцінка — інший резонанс, інше враження — українське, для українського вченого найважливіше. Дозволю собі подати тут свої власні враження з 1939-1940 рр. Відрізані (особливо у 1930-их рр.) на Великій Україні совєтсько - польським державним кордоном і большевицькою „залізною заслоною" від наших наукових осередків у Галичині, ми мало знали, що робиться в українській науці на Заході нашої Батьківщини. І ось 1939 рік відкрив нам капітальні праці проф. Кубійовича (та його співробітників) — „Атлас України й сумежних країв" (з додатком англійського тексту; Львів 1937) і „Географія українських і сумежних земель", т. I (Львів 1938). Ці твори справили велике враження на Наддніпрянській Україні. Пригадую з яким захопленням, з почуттям справжньої гордости розглядав і студіював я, історик України, ці прекрасні й так гарно видані твори визначного географа України.

Географічні й демографічні досліди професора Кубійовича тематично розпочаті з Карпат і Галичини, а згодом поширені на всю Україну, відкрили перед його духовим зором картину прадавньої, вічної й органічної Української Землі й Українського Народу. Немов би з верхів'їв Карпатських гір цей син Прикарпаття, від Покуття до Бескиду, побачив усю велику й неозору Українську Землю — по Київ, Чернігів, Полтаву, Харків, Одесу — й далі на Схід і Південь, до Чорного й Озівського морів, до самої Кубані й величних гір Кавказу. Це враження й це почуття жило завжди й живе досі у Володимира Михайловича.

Нещодавно мені довелося рецензувати один маленький нарис про місто Полтаву для „ЕУ". Я був мило вражений, з якою любов'ю, з якою поезією, з якою романтикою описано там Полтаву — й історичну, і сучасну. Але я знав, хто був справжній автор цього нарису захований, як безліч разів у „ЕУ" під літерами Р. М. (редакційний матеріял). Я знав також, що Володимир Михайлович ніколи не був у Полтаві, не бачив цього гарного й славного українського міста. При першій нагоді я жартом запитав його, чи не було в нього часом, за молодих літ, романа з якоюсь чарівною полтавчанкою. Але я дістав неґативну відповідь. Мені стало ясним, що не особисті враження, чи спогади викликали в душі Володимира Михайловича таку любов до далекої Полтавщини. Це зробила наука української географії, якій український вчений присвятив усе своє життя. Це вона — географія України — зробила з нього, вже з далеких юнацьких літ — українця, всеукраїнця, у найповнішому й найкращому розумінні цього слова.

Але за цю велику радість вченого, за це велике щастя громадянина треба було заплатити важку ціну в умовах Польської держави. І, мабуть, довелося б заплатити ще більше, якби не поворот колеса історії — Друга світова війна.

Громадсько - політична діяльність вченого—це, властиво, його наукова й академічна діяльність. Але бувають часи й ситуації, коли вчений, іноді навіть попри свою волю, мусить виходити зі свого наукового кабінету чи лябораторії й сідати за бюрко адміністратора, ставати на трибуну політика, а навіть міняти перо й слово — на меч.

Ще юнаком пішов Володимир Михайлович до українського війська. А коли почалася нова світова війна, він очолює Український Центральний Комітет у т. зв. Генеральній Губернії (1939-1945). Це був не випадок і не епізод. Це була друга головна лінія життя й діяльности Володимира Кубійовича, друга частина математичної формули: ВМК.

Відомий вчений, але ізгой в умовах політичної системи Польської держави, людина з заслуженим українським національним ім'ям, але не партійний діяч і навіть не зв'язаний з якоюсь політичною партією, а разом з тим, людина великого розуму й міцного характеру, Володимир Кубійович виявився найкращим репрезентантом Галицької України, знову відрізаної від своєї великої Батьківщини і втисненої в чужі рамки німецько - польського генерал - губернаторства. Як голова УЦК в Генеральній Губернії, він не мав права займатися справами окупованої німцями УССР. Він навіть не міг леґально туди їздити!І що-ж?! У перші дні після відступу большевиків з Києва, коли Українська столиця кривавилася в огні вибухів і пожарищ і переживала страшну трагедію Бабиного Яру, професор Кубійович з своїми ближчими помічниками їде до Києва — й тоді вперше бачить Золотоверхий — а звідти широкі простори Дніпра й Задніпров'я, де йому так і не судилося бути.

Тяжкі й незабутні дні! „Великі і болючі, на ціле життя незабутні враження" — пише у своїй автобіографії Володимир Михайлович. Лідер Галицької України, в розмовах з керівниками українськими діячами в Києві найбільше цікавиться долею українських культурних установ і вчених. Сумна, дуже сумна була тая доля! Але вона була б ще сумнішою, ще трагічнішою якби не братня опіка й допомога УЦК й особисто професора Кубійовича, який зробив усе можливе, щоб допомогти українським вченим Києва, Харкова й переферій витримати жахливу добу німецької о-

(Закінчення на стор. 4-ій)

*) Скорочений текст промови проф. О. Оглоблина на закінчення ювілею 70-ліття проф. д-ра Володимира Кубійовича в Ню Йорку („Вісті із Сарселю", ч. 14).

ЯКЩО ВИ ЦІНИТЕ „СВОБОДУ" І „УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖНЕВИК", ЯКЩО ВАШИМ ДІТЯМ ПОТРІБНА „ВЕСЕЛКА", ЯКЩО ЛЮБИТЕ ПРОВЕСТИ ВАКАЦІЇ НА „СОЮЗІВЦІ" ТА ПІСЛАТИ ТУДИ НА ДИТЯЧИЙ ТАБІР ЧИ КУРС УКРАЇНОЗНАВСТВА СВОЮ ДИТИНУ, ЯКЩО ДОЦІНЮЄТЕ ІСТОРИЧНУ ВАГУ „ЕНЦИКЛОПЕДІЇ УКРАЇНОЗНАВСТВА" ТА ЗНАЄТЕ НЕОБХІДНУ ВАГУ ЖИТТЄВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ, ЗАБЕЗПЕЧІТЬСЯ В УКРАЇНСЬКІМ НАРОДНІМ СОЮЗІ!

Гурток Любителів Мистецтва в Трой отримав стейтову допомогу

Трой, Н. Й. — Дня 1-го лютого ц. р. члени стейтової леґіслятури Ню Йорку з околиць Адерондак і Албані розіслали спільне пресове повідомлення, в якому інформують пресу, що 56 місцевих мистецьких організацій отримують від Стейтової Ради для справ мистецтва $665,296 допомоги. Між вичисленими є Гурток Любителів Мистецтва при українській православній парафії в Трой, якому призначено цього року $1,000 допомоги. Ця сума є на покриття видатків, зв'язаних з виступом „Театру в П'ятницю" в Ютіка минулого жовтня та з виступом театральної групи „Заграва" з Торонта з драмою І. Франка „Украдене Щастя", яка буде поставлена 19 травня ц. р. в Лейтам, біля Албані. У згадану суму не включено додаткових $200 допомоги, яку Гурток отримав від американської організації „Поети і письменники, Інк" на покриття видатків зв'язаних з виступом Уляни Любович та Іванни Язичинської у Трой, Н. Й.

Хоч сума допомоги не є значна, одначе вона є достатнім стимулом, щоб спроваджувати професійні театральні групи в околицю Албані, не наражуючи при тому ні цих груп, ані спонзорів на дефіцит.

Гурток Лубителів Мистецтва отримує стейтову допомогу вже від 1969 року, яка до сьогодні виносить $7,000. Він був першою українською організацією в стейті Ню Йорк, яка почала отримувати стейтову допомогу на цілі українського мистецтва. Є всі підстави сподіватись, що таку допомогу можна буде отримувати в майбутньому, якщо українська громада й надалі виявлятиме зацікавлення імпрезами, які відбуваються завдяки фінансовій допомозі стейту.

Лос Анджелес в 56 річницю Української Державности

Заходом Українського Культурного Осередку і Громадського сектора Лос Анджелесу 10-го лютого, 1974 року, о 12:30 по полудні відбулась Академія, присвячена річницям Самостійности і Соборности Народної Республіки. Президента зустріли й привітали при вході до залі Народного Дому УКО, хлібом-сіллю за українським звичаєм. З обох боків стояла на струнко молодь, головно Пластунки і Сумівки в одностроях.

Під оплески авдиторії молодь супроводжала Президента до місця за почесним столом.

Святочна Академія була започаткована співом американського і українського гимнів у виконанні мішаного хору під диригуванням маестра Володимира Божика у музичному супроводі на піяно проф. Лесі Куриленко-Вахнявої.

Відкрив Академію та привітав присутнього на Святі президента, голова управи Української Централі Лос Анджелесу, мґр. Олександер Веселий.

Віктор Гнип, молоденький актор продеклямував 2 вірші: „У єдності сила" і „Пам'ятай".

Святочну доповідь в українській мові виголосила делегатка від Ліги Православної Молоді, Лариса Ємець.

В англійській мові доповідь виголосила Надія Гіч, член СУМА.

Кульмінаційною точкою програми Академії була промова президента М. Лівицького.

У своїй довгій промові доповідач з'ясував перебіг визвольної боротьби українського народу та розповів про форму проголошення в Києві на Софійській площі IV-го Універсалу Української Центральної Ради, вказуючи, що Державний Центр Української Народної Республіки засвідчує перед цілим світом, що український нарід не скорився перед окупантом, що Акти 22 січня 1918 і 1919 року також актуальні сьогодні, як і 56 років тому.

Мистецьку частину Академії збагатив хор „Кобзар" у повному його складі під керівництвом Володимира Божика, виконавши пісні: „Живи Україно" і „Пісню про Отамана". Заспівували Юрій Вибачинський та Валюх.

Прийняття для гостей

Після Академії, Український Культурний Осередок, як господар Академії, за участю представників церков і громадського сектора влаштував прийняття для президента і його дружини.

Президент в часі прийняття відповідав на деякі запити.

Вкінці сердечно подякував за гостинність.

На закінчення співак-соліст Хітченко виконав 3 пісні.

Олесь Панченко

БЕЗПОРЯДКИ В ЕТІОПІЇ ТРИВАЮТЬ

Аддіс Абаба. — Як повідомляють пресові кореспонденти, в Етіопії далі тривають безпорядки, а частини збунтованого війська розстрілюють членів колишнього уряду чи прихильно наставлених до них осіб. У вівторок, 5-го березня військовики розстріляли 30 колишніх службовиків уряду.

Юліян Баранюк переобраний...

(Закінчення зі стор. 1-ої.)

нард Луценко і касир Мирослав Демчук. Приходи Округи в минулому році виносили 442.80 дол. — розходів було 121.50 дол. і тимсамим сальдо каси на день 31 грудня 1973 року виносило 321.30 дол. За Контрольну Комісію звітував голова Володимир Шпирка, заявляючи, що Округа працювала взірцево, тому і поставив внесок на уділення абсолюторії уступаючій Управі з признанням, що одобрено одноголосно.

Після звітів головний предсідник Йосип Лисогір вичерпно інформував про загальний стан розвитку Союзу, при чому підкреслив, що минулий 1973 рік був корисним роком для УНС як у фінансовій так і організаційній ділянках. Він рівнож поділився плянами на майбутнє УНС, які повинні бути вирішені під час 28 Конвенції.

Асистент керівника Організаційного Відділу і головний радний Степан Гавриш інформував про стан членської кампанії цілости УНС та досягнення Округи. За його словами, рік 1973 був „врожайним" тому, що в загальному здобуто 4.668 членів забезпечених на загальну суму 11.249.000 дол. Здобутими членами не тільки покрито страти, але й одержано зиск в числі понад 900 членів і так УНС — перейшов 89.000 членів. Округа, за словами С. Гавриша працювала успішно, бо здобула 221 членів, забезпечених на суму 548.500 дол. Найбільше до того успіху причинилися секретарка 37 Відділу Анна Гнатюк, яка зорганізувала 36 членів, забезпечених на суму 75.500 дол., та організаційний референт 37 Відділу Ольга Осередчук, яка здобула 30 членів, забезпечених на суму 56.500 дол. Він згадав й інших заслужених секретарів, як Ю. Баранюка, М. Отрока, М. Демчука, Я. Леськова, О. Твардовського, Івана Іваника та Василя Осадчука.

З черги головний предсідник Йосип Лисогір, голова Округи Юліян Баранюк і С. Гавриш вручили ювілейні срібні і золоті відзнаки відділовим урядовцям за успішну працю в ювілейному році „Свободи". Золоті і срібні відзнаки одержали Анна Гнатюк, Ольга Осередчук і Омелян Твардовський, а срібні одержали Юліян Баранюк, Михайло Отрок, Мирослав Демчук, Ярослав Леськів. Кромі цих нагород, Ольга Осередчук і Омелян Твардовський одержали відповідні плякети як нові члени „Клюбу Заслужених Союзовців".

Після цього вив'язалася дискусія, в якій заторкнено ряд важливих справ УНС, як також порушено і деякі справи 28 Конвенції. Відповідав дискутантам Йосип Лисогір, а переобраний голова Юліян Баранюк подякував за довір'я і вибір та запросив до слова голову Стейтового Комітету 4-х Союзових Округ Івана Хомка, який є також головою Пасейської Союзової Округи. Іван Хомко поінформував присутних, що „традиційний вже День УНСоюзу" стейту Ню Джерзі відбудеться в неділю 25-го серпня в Бавнд Бруку. При тому просив всіх до співпраці для успішного завершення того пляну.

Наради закінчено спільною перекуской, під час якої дальше продовжувалась дискусія на союзові і громадські теми.

Амбасадор Стоссел виясню є в Москві позицію Америки

Москва. — Новоназначений амбасадор до Москви Волтер Стоссел вручив президентові Ніколаєві Подгорному свою акредетаційну грамоту, відмічуючи при тому, що Адміністрація президента Ніксона „не пощадить зусиль", щоб досягнути згоди і підписання договору між Вашингтоном і Москвою в справі обмеження зброєнь. Президент Ніксон, заявив Стоссел, бажав би таку умову підписати ще цього року, тому ця справа буде мати першенство в переговорах обидвох країн, бо вже наступив найвищий час, щоб ЗСА і СССР позбулись накопичених арсеналів стратегічної зброї.

З глибоким жалем і сумом повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що дня 22 лютого 1974 р. упокоївся в Бозі, у Мішавака, Індіяна, наш Найдорожчий

МУЖ, БАТЬКО, ДІДО і ПРАДІДО

бл. п.

МИХАЙЛО КРЕХІВСЬКИЙ

уроджений в с. Космирин, пов. Бучач, Україна.

Бл. п. Михайло Крехівський був учасником Визвольних Змагань в 1917-18 роках, як вояк УГА і брав участь в Зимовім Поході.

Залишив в глибокому смутку:

дружину — ІРИНУ

синів: ЯРОСЛАВА з дружиною МАРІЄЮ і дітьми і внукою в Україні

ЄВГЕНА

доньки: ОЛЕКСАНДРУ з мужем і синами

ЗЕНОВІЮ з мужем і дітьми

ЛІДІЮ з мужем і дітьми

Близьку і дальшу Родину в Україні

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Замість квітів на свіжі могили

бл. п. БОГДАННИ ГРИЦАЙ

Матері нашої пластунки Олі

та

бл. п. БОНИФАТІЯ ВАСЬКА

Дідуся наших пластунок Лесі і Люби Кахнич,

складаємо 40.00 долярів

на Видавничий Фонд „Юнака".

ПЛАСТОВА СТАНИЦЯ та ГУРТОК ПЛАСТПРИЯТУ в ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж.

Замість квітів на могилу нашої Дорогої

бл. п. АНІ з ГАНКЕВИЧІВ ХОРКАВОЇ

на виховання священиків

25.00 долярів зложили

д-р Дарія і д-р Ярослав МИНДЮКИ

Замість квітів на могилу

бл. п. д-ра ГРИГОРІЯ ДМИТРОВА

складаю 20.00 долярів

на Стипендійний Фонд для дітей в Бразилії.

Соня СЕМАНЮК

Продуценти автомобілів плянують звільнити коло 53,000 робітників

Детройт, Мічиґен. — Головні американські продуценти автомобілів, як: „Дженерал Моторс", „Форд", „Крайслер", але не „Америкен Моторс", з огляду на енергетичну кризу плянують цього тижня звільнити на неозначений період часу додаткових 53,000 робітників. Як відомо, вже раніше близько 100,000 автомобілевих робітників втратили працю, бо дуже зменшився попит на великі американські авта, які зуживають багато більше бензини, ніж імпортовані европейські, японські та навіть американські малі автомобілі.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

У глибокому смутку повідомляємо, що 5-го березня 1974 р., після довгої недуги, упокоїлася у Бозі, наша Найдорожча

МАМА, БАБУНЯ й ПРАБАБУНЯ

бл. п.

КАТЕРИНА з ВОЛИНЦІВ КРУЧОВА

вдова, проживши 92 роки.

ПАНАХИДИ відбудуться 7-го і 8-го березня ц. р., о год. 7-ій веч., в похороннім заведенні Гуміcтон, Мейн Ст., Керговксон, Н. Й., й звідти ПОХОРОН на місцевий цвинтар, 9-го березня 1974 р. о год. 11-ій ранку.

Горем прибиті:

дочка — ОЛЬГА з чоловіком інж. МИКОЛОЮ ЯРИМОВИЧЕМ

внук — д-р МИХАЙЛО ЯРИМОВИЧ з дружиною РОКСОЛЯНОЮ

та правнуками: ТАНЕЮ й МИКОЛОЮ

•

За жертви на „Церкву в Потребі", замість квітів на могилу, будемо вдячні.

УКРАЇНСЬКИЙ КОНГРЕСОВИЙ КОМІТЕТ АМЕРИКИ ВІДДІЛ ГАРТФОРД, КОНН.

ділиться з Громадянством сумною вісткою, що 3-го березня 1974 р. упокоївся в Бозі, на 45-му році життя

св. п.

ІНЖ. ЛАВРЕНТІЙ ВЕРЕМЧУК

довголітній член Управи Відділу.

Осиротив Дружину, трьох малолітніх Синів, Маму, Сестру та Братів.

•

Опечаленій Родині Покійного, складаємо вислови нашого глибокого співчуття.

УПРАВА ВІДДІЛУ

Ділимось з Приятелями і Знайомими сумною вісткою з України, що там, по довгій і тяжкій недузі, упокоїлась в Бозі, дня 20-го лютого 1974 року, наша Найдорожча МАМА, БАБУНЯ й ПРАБАБУНЯ

бл. п.

КАТЕРИНА ГРЕЧАНІВСЬКА СОКІЛ

проживши 90 літ.

•

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ

буде відправлена в суботу, 9-го березня 1974 р., о год. 8:30 рано, в Українській Католицькій Церкві Пресвятої Родини в Вашинґтоні, Д.К.

Болем прибиті:

син — ОЛЕКСА з дружиною МАРІЄЮ

внуки — ОЛЕКСІЙ, ФЕДІР, МАРІЯ, КАТРЯ, ІВАНКА і НАТАЛКА

родич — ІВАН СКІРА з дружиною ДАРІЄЮ й синами: БОРИСОМ і ЯРКОМ

Сини й дочки, внуки і правнуки в Україні

ГРІХ І КАРА

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ще й вигадану „прихильність" большевицького вождя до України...

Комуністична преса в СССР та в інших країнах замовчує слова Леніна, котрий хвалив „червоний терор" і його виконавців, „рукастих" (це слово Леніна) посіпак, у котрих при розстрілах невинних людей „рука не здрігнеться". Так телеграфував у Москву до Леніна Сталін із Царицина над Волгою 1919 року.

Після виходу в світ книг Солженіцина, в яких він описав звірства комуністичного режиму в СССР, можна зрозуміти лютість ватажків компартії на автора „Архіпелаг ГУЛаг". Адже ж у цій книзі показано документально, що большевицький терор не був створений випадково, „культом особи" Сталіна, а має глибоке коріння в „Ленінізмі". Солженіцин учинив замах на „святощі" комуністичної партії, на „гуманного" Леніна!

В доповіді Хрущова 24-го лютого 1956 р. проти „культу особи" написано тільки про порушення „совєтської законности", яке вчинив Сталін. Про тероризм, якому дав почин Ленін з перших днів своєї влади в листопаді 1917 року, Хрущов не згадував. Заслуга Солженіцина в тім, що він зібрав численні свідчення жертв большевицького терору, який знищив мільйони невинних людей, і переслав ці свідчення для опублікування в вільних країнах.

Немало фактів, які подав Солженіцин у книзі „ГУЛаг", вже давніше були відомі поза межами СССР. Але Солженіцин має вигоду як „коронний свідок", бо він сам пережив різні „митарства" в комуністичних таборах смерти. Окрім того, його слава як письменника-лавреата Нобеля будуть притягати увагу читачів до книги „Архіпелаг ГУЛаг". Таким чином, мільйони людей в цілому світі пізнають правду про нелюдське життя, пониження, муки й смерти мільйонів жертв режиму диктатури.

Літературна слава врятувала Солженіцина від кари смерти в СССР: адже ж, йому поставлено в вину „зраду батьківщини"! Його вислано з цієї тюрми народів. Треба побажати йому сили для дальшого руйнування „культу Леніна". Я вважаю це завдання за головне: поки в світі і в СССР мандрує леґенда про „гуманного Леніна", боротьба проти тиранії й терору не буде мати бажаного успіху.

ВОЛОДИМИР КУБІЙОВИЧ — НАУКОВЕЦЬ І ГРОМАДСЬКИЙ ДІЯЧ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

купації і врятувати їх від нової вражої навали зі Сходу. Ще не час і не місце тут давати докладний огляд діяльности Володимира Михайловича на відповідальному посту громадського лідера Галицької України. Але загальну оцінку її можна й треба дати. Один з моїх львівських друзів, визначний науковий діяч Галичини, писав мені на початку 1943 року:

„Треба мужньо прожити теперішні суворі часи" (20. 2. 1943. Львів).

Професор Володимир Кубійович як голова УЦК, не тільки мужньо прожив ті суворі часи, але й чесно та жертвенно виконав свій національний обов'язок перед Україною й Українським Народом.

Минуло чвертьстоліття, відколи гармати перестали гриміти в Европі — й коли над усіма нами, над українською еміґрацією завис — на волосинці — катівський меч Ялти. Мабуть найближчою до нього тоді була голова Володимира Кубійовича. Але, замість того, щоб десь заховатись в якусь щілину, зайнятися улюбленою фаховою науковою роботою, маючи можливість дістати професуру в якомусь німецькому університеті, Володимир Михайлович з далекої чужини знову дивиться на Схід, на Україну, він знову бачить — своїм духовим зором — і Карпати, і Львів, і Київ, і Полтаву. Він мобілізує всі сили українських науковців для боротьби за наукове й національне визволення України — тією зброєю, яка у нових історичних умовах залишиться для нас і єдиноможливою, і єдино-доцільною і — віримо — вирішально-переможною. Це сила української наукової правди.

Проф. Кубійович розгортає велику організаційну й наукову діяльність. Він допомагає відновити роботу УВУ, відроджує НТШ і — це його найбільша заслуга перед українством — створює грандіозний плян-ідею „Енциклопедії Українознавства". Так, ще в умовах таборової доби в історії української еміґрації, розпочинається колективна праця над „ЕУ 1", згодом над „ЕУ 2", над „АЕУ" й — будемо надіятися — над іншими чужомовними виданнями „ЕУ". Головна й вирішальна роля в усіх цих задумах та їх здійсненню належить, без жадного сумніву, Володимирові Михайловичу Кубійовичу. І це стало тепер третьою — й мабуть, головною лінією його життя й творчої діяльности.

Це був справді величний проєкт, і спочатку він багатьом, і мені в тому числі, здавався нереальним, нездійсненним, просто неможливим. Але залізна воля організатора й невтомна праця головного редактора, який зумів з'єднати у спільній роботі над „ЕУ" кращі наукові сили української еміґрації, перемогла всі труднощі й перепони. Більша частина „ЕУ" й ціла „АЕУ" вже вийшли в світ. Як кожний людський твір — і чим більший, тим більше — „ЕУ" не позбавлена певних хиб і помилок, які, зрештою, досить легко буде виправити. Та було б величезною помилкою й несправедливістю, за кількома, мовляв, деревами цих недоліків, не побачити величної картини могутнього лісу. І я, з глибоким переконанням, можу ствердити, що „ЕУ" (і „АЕУ") — ця „Книга книг" — на сей день є найбільшим досягненням української науки й культури у вільному світі.

Італійці в Канаді заснували „Національний Конґрес Канадських Італійців"

Оттава. — Під кінець лютого тут відбулися уконституовуючі збори Національного Конґресу Канадських Італійців, які після англосаксів, французів і німців становлять четверту щодо величини етнічну групу в Канаді. Під сучасну пору в Канаді проживає понад 800 тисяч осіб італійського походження. Представником федерального уряду на конґресі був державний міністер для справ багатокультурности д-р Стенлей Гайдаш. У своєму виступі він підкреслив важливість зорганізованости для кожної етнічної групи, бо це уможливлює кожній групі „визначувати свою власну долю". Інший важливий фактор на шляху збереження національної ідентичности, на який звернув увагу міністер С. Гайдаш, це відчуття „гордости з приналежности до групи". За словами міністра, „ніяка суспільна група не зможе перетривати, якщо її члени не будуть горді на приналежність до неї. Це стосується в однаковій мірі націй, товариських клюбів чи будь-якої організації. Етнічна група чи нація не може втримати себе, якщо її члени не вірять в неї і не є на неї горді". Міністер Гайдаш відзначив одночасно ролю етнічних організацій на шляху розвитку багатокультурної політики. Це стосується, говорив він, таких речників етно-культурних груп як Канадського Жидівського Конґресу, Канадського Польського Конґресу, Трансканадського Альянсу Німецьких Канадців і Українського Канадського Комітету. Ці речники „були опорою у розвитку багатокультурної політики".

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 10-го БЕРЕЗНЯ 1974 р.

КЛИФТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Укр. Січ 182 Відд. від год. 10:30-12:30 по пол. в залі Укр. Правосл. Церкви при 635 Broad St. Проситься чл. прибути і вирівняти вкладки. — Гр. Клименко, секр.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Збори С-ва Пресв. Богородиці 36 Відд. о год. 2-ій по пол. в приміщенні Укр. Амер. Клюбу, 292 Гадсон Аве. Проситься чл. прибути. — Стелла Гошовська, Марія Ковальчук, Параска Демянів.

МОНЕССЕН, Па. Місячні збори 338 Відд. о год. 1-ій по пол. в Укр. Залі на 2-ій вул., 213 Скунмекер Аве. Проситься чл. прибути і вирівняти вкладки. — П. Янковський, предс., М. Кущ, секр.

ДЕТРОЙТ, Міш. Місячні збори Т-ва Запор. Січ 75 Відд. о год. 1-ій по пол. в УНДомі при вул. Мартин. Проситься чл. прибути та вирівняти вкладки. — С. Леськів, секр.

КЛИВЛЕНД, Огайо. Місячні збори В-ва св. ап. Петра і Павла, о год. 11:30 ранку, зараз по Сл. Божій в парафіяльній залі церкви св. Йосафата, 5720 State Rd., Parma, Ohio. — Управа.

КЛИВЛЕНД, Огайо. Збори В-ва Вас. Вел. 364 Відд. о год. 2 по пол. в церковній залі Пресв. Діви Марії (East Side). На місячних зборах 10 лютого вибрано делеґатів на 28 Конвенцію УНС — Василь ВреЗдун і Ольга Кукіз Вик, заступники: Евстахій Макарик і Петро Данилевич. — Управа.

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ В ЩОДЕННИКУ „СВОБОДА"

1 ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ за культурні імпрези (академії, посмертні згадки, розшуки, подяки)	$2.00
1 ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ за приватні концерти, бизнесові оголошення (забави, фестини, пікніки, бенкети, балі, продаж домів і т. д.)	$3.00
ОГОЛОШЕННЯ ЧЕРЕЗ 8 ШПАЛЬТ (ціла сторінка) по ... за інч за кожного рода оголошення.	$3.00
ВИГОТОВЛЕННЯ КЛІШЕ на одну шпальту	$6.75
ВИГОТОВЛЕННЯ КЛІШЕ на дві шпальти	$8.50

ОГОЛОШЕННЯ НА ЧЕРГОВЕ ЧИСЛО (2 ДНІ ПЕРЕД ПОЯВОЮ) ПРИЙМАЄТЬСЯ ТІЛЬКИ ДО 12-ої ГОДИНИ ДНЯ.

ПОВІДОМЛЯЄТЬСЯ всі організації, установи і поодинокі особи, які довгують за оголошення, що адміністрація буде змушена відкинути чергове оголошення, доки не будуть вирівняні попередні рахунки.

ЧИ ВАША ДИТИНА ХОДИТЬ ДО УКРАЇНСЬКОЇ СВІТЛИЧКИ? ЗВЕРНІТЬСЯ У ЦІЙ СПРАВІ ДО ВИХОВНОЇ РЕФЕРЕНТКИ ВІДДІЛУ СУА, ЩО Є У ВАШІЙ МІСЦЕВОСТІ.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

ТАРЗАН Ч. 7081 ТАРЗАН ПОВЧАЄ ІТА

Не зважаючи на кілька небезпечних переживань, Іто тішиться своєю короткою перервою від навчання... ...ти певний, що вигідно?

Ах! Що за життя!.. Нема вчителів, щоб сварили на мене, нема домашніх задач... ...а також нема прогресу!... Житьова наука добра, Іто, але мусить бути сполучена зі шкільною!

Ти залишишся зі мною до часу нашого повороту до клініки — Тоді я за допомогою радіо нав'яжу контакт із Момбузі, щоб прислали по тебе гелікоптер!

А знав, що це щастя не потриває довго!!..